Eeuwig schaak: essentiële vragen voor onze tijd

Posted on 3 februari 2024 by Redactie

Op 15 februari verscheen bij Uitgeverij Blauwburgwal de intrigerende roman 'Eeuwig schaak' van Madelon Beusink. Duik in het jaar 2034, waar een wereld gedomineerd door high-tech en big data nieuwe vragen stelt over vrijheid en veiligheid. De auteur neemt je mee op een reis die niet alleen de grenzen van je verbeelding, maar ook de ethische fundamenten van onze samenleving op de proef stelt.

In *Eeuwig schaak* volgen we Alma, ambitieus en vastberaden, die bij het machtige techbedrijf SCIM een carrière ambieert. Haar ontmoeting met een onbekende oude man en zijn onthullende verhalen zetten haar wereld en overtuigingen op hun kop. Dit verhaal van generatieconflicten, weergegeven door de ervaringen van drie verschillende generaties, weerspiegelt de strijd tussen traditionele waarden en onvermijdelijke technologische vooruitgang.

Wat stelt vrijheid nog voor?

Beusinks roman is een uitnodiging om na te denken over de complexiteit van onze snel veranderende wereld. *Eeuwig schaak* stelt vragen die essentieel zijn voor onze tijd: Hoe behouden we onze menselijkheid in het tijdperk van alomtegenwoordige technologie? Waar ligt de grens tussen privacy en transparantie? En wat betekent vrijheid echt in een wereld waar elke actie wordt gemonitord en geanalyseerd?

Madelon Beusink, met haar indrukwekkende vermogen om zowel te boeien als uit te dagen, biedt ons een onvergetelijk verhaal dat zowel actueel als tijdloos is. Voor liefhebbers van werken als *The Circle* van Dave Eggers, biedt *Eeuwig schaak* een vergelijkbaar doordringende blik op de toekomst, maar met een unieke, persoonlijke toets die je zal raken en inspireren. Laat deze roman niet aan je voorbijgaan – het is een essentiële leeservaring voor iedereen die geïnteresseerd is in de toekomst van onze samenleving en onze plaats daarin.

'Eeuwig schaak' is hier te bestellen.

HIER ALVAST DE PROLOOG VAN 'EEUWIG SCHAAK':

Een kort knikje betekende akkoord, even schudden was afkeuring. Alma kon de inschatting inmiddels al na een enkele blik op haar scherm maken. Haar beoordeling bepaalde of iemand zou worden beloond, of dat er op basis van wat ze zag – en de bijbehorende Score – correctie nodig was. Dat laatste kwam minder vaak voor, waardoor ze het grootste gedeelte van de dag haar hoofd licht op en neer bewoog. Ze voelde er niets bij, dit was gewoon wat ze moest doen. Alle cases die voorbijkwamen waren natuurlijk al eerder beoordeeld door het systeem, maar om het zelflerend vermogen te stimuleren en te checken werd een op de honderdduizend cases ook nog eens door Alma of een van haar vele collega's gecontroleerd.

Ze wist niet beter dan dat ze haar dagen bij SCIM sleet. Was ze niet thuis, dan was ze hier. Dag in dag uit was ze achter haar bureau te vinden met naast, voor en achter haar personen die dezelfde verantwoordelijkheid droegen als zij, waardoor ze omringd werd door ja-knikkende gestalten die ze niet van naam kende.

Alma lag weer op schema om dagwinnaar te worden, haar lichte competitiedrang

maakte dat ze fanatiek doorging. Ze zat net in een fijne flow toen haar scherm plots zwart werd en er in de rechterbovenhoek een digitale klok verscheen die begon af te tellen. Alma zuchtte, ze wist wat dit betekende. Vrijwel tegelijk met iedereen om haar heen schoof ze haar stoel naar achteren en stond op om naar de Grote Zaal te gaan. Ze had helemaal geen zin om weer naar een toespraak te luisteren. Het liefst werd ze met rust gelaten, zodat ze haar werk kon doen en verder nergens over hoefde na te denken. Deze voortdurende onverwachte onderbrekingen haalden haar steeds opnieuw uit haar concentratie, waardoor ze straks weer van voren af aan kon beginnen met het vinden van een ritme.

Daan

Ze was zo in gedachten verzonken dat ze tegen iemand aanbotste. Ze vloekte zacht en keek geïrriteerd omhoog, recht in de donkere ogen van de knappe, lange jongen die zich naar haar had omgedraaid. Ze keken elkaar net wat langer aan dan de situatie rechtvaardigde, waardoor Alma een vreemde tinteling, die ze niet goed kon plaatsen, door haar lijf voelde trekken. Het moment duurde slechts enkele seconden. Achter hen werd er dwingend geduwd ten teken dat ze door moesten lopen, wat ze deden. Hij keek nog een keer naar haar voor hij definitief werd meegezogen in de stroom van mensen die zich allemaal in dezelfde richting bewogen. Gedwee liet ook Alma zich meevoeren.

Het grote podium bevond zich links van haar; felle lampen beschenen het publiek. Lange rijen stoelen boden ruimte aan de honderden mensen die door de verschillende ingangen naar binnen stroomden en zwijgend hun plek vonden. Alma sloeg rechtsaf, naar boven. Ze merkte dat ze onbewust de rijen naast haar scande en naar de jongen zocht. Het vreemde, maar toch ook prettige gevoel dat hij haar had gegeven, had iets in haar losgemaakt, iets wat ze nog niet kende. Hoezo was hij haar niet eerder opgevallen? Opeens haakte haar blik zich in de zijne. Hij zat een aantal stoelen links van waar ze liep. Zijn gezicht had een neutrale uitdrukking, maar in zijn ogen meende ze iets van verbazing te ontwaren. Of was het herkenning? Nerveus glimlachte ze, hem ondertussen scannend.

Twee rijen achter hem nam ze plaats, op een stoel vlak naast het gangpad. Ze zocht hem op Primer op en zijn profiel verscheen. Daan heette hij. Geroutineerd checkte ze de belangrijkste gegevens en scrolde toen meteen door naar hun MatchRate, waar ze zag dat hun compatibiliteitsscore vrij laag was. Helaas, dit zou kansloos zijn. Ze slaakte een diepe zucht. Hoezo voelde ze nu teleurstelling? Ze

kende die hele gast niet. Ondanks het duidelijke oordeel van Primer kon ze niet laten hem af en toe een schuine blik toe te werpen. Daan keek meerdere keren over zijn linkerschouder naar achteren, waardoor hun blikken zich een aantal keer kruisten. Zijn glimlach was verleidelijk. Er was een onverklaarbare aantrekkingskracht die ze duidelijk allebei voelden, waar zij haast ongemakkelijk van werd.

Ze schrok op van een zachte hand op haar schouder en glimlachte toen ze zag wie er naast haar stonden. Ze keek omhoog naar de al wat oudere Alexander en Emma, het rustige en lieve koppel met wie ze haar huis deelde. Het waren vriendelijke mensen die alles samendeden en bij wie ze zich zeer op haar gemak voelde. Ze legde haar hand even over die van Emma, die na een liefdevol kneepje verder de trap opliep. Alma zag dat het steeds moeilijker voor ze werd. Beiden liepen gebogen en Emma zocht steun bij elke stoel waar ze langs schuifelde. Alexander omsloot stevig haar andere hand.

Plotseling klonk er harde muziek door de zaal. Alma ging met een schok recht op haar stoel zitten. Wie nog niet zat, haastte zich om nog een plekje te bemachtigen. Het geroezemoes verstomde. De aanwezigen wachtten in spanning op wat komen ging.

Spinns

Zo eens in de week werd iedereen binnen SCIM gesommeerd naar de Grote Zaal te komen, meestal om te luisteren naar een toespraak van een van de leiders van het bedrijf. Maar ze hadden deze hele exercitie twee dagen geleden ook al gedaan, dus Alma vroeg zich af wat de reden kon zijn van deze bijeenkomst die de geruststellende routine had onderbroken.

Net zo plotseling als de muziek was gestart, werd het stil. Een kort moment was het volledig donker in de zaal, waarna een spotlight aansprong die het podium verlichtte. Als uit het niets stond daar Spinns. Alma zoog haar adem naar binnen. Spinns! Die liet zich maar zelden zien. Om haar heen klonk opgewonden gefluister, wat abrupt stopte toen Spinns zijn hand in de lucht stak om de menigte tot stilte te manen, waarna hij op zijn zelfverzekerde maar rustige manier het woord nam.

‘Het is mij weer een genoegen om hier te zijn, mooie mensen. Het vervult me telkens opnieuw met een diep gevoel van trots om zovelen van jullie samen te zien. De mensen die daadwerkelijk het verschil maken samen in een ruimte. Ik wil jullie

allereerst bedanken voor al jullie inzet en harde werk!' Hij pauzeerde en er klonk een daverend applaus.

Langzaam liep de man met zijn typische, licht gebogen houding heen en weer over het podium, volledig op zijn gemak en duidelijk in zijn element. Hij keek rond en knikte voldaan. Als grondlegger van SCIM was Spinns een van de meest invloedrijke personen van deze tijd en Alma voelde zich trots en dankbaar dat zij een van de uitverkorenen was om voor hem te werken. De waardering voor het werk dat ze deden werd wekelijks geuit tijdens toespraken, maar nooit eerder door Spinns zelf. Het werd muisstil in de zaal toen hij opnieuw het woord nam.

'Zoals jullie weten behoeft een veilige samenleving continue waakzaamheid. Dat is wat wij kunnen bieden, dat is wat wij samen bewerkstelligen. Dat is onze kracht en dat is exact de reden waarom het nu zo goed gaat in onze wereld. Er is rust, orde en structuur. Wij kunnen nu leven vrij van angsten en onzekerheden, omdat we er altijd voor zorgen dat we de chaos te slim af zijn. Wij anticiperen en zitten daarom nooit stil. Dat is een belangrijke les die ik een ieder van jullie vandaag wil meegeven. Leun nooit achterover, maar blijf jezelf te allen tijde uitdagen. Zoek het ongemak op. Waar het schuurt, daar ligt het goud. Neem het leven nooit voor lief, want niets is vanzelfsprekend. Blijf jezelf afvragen wat realiteit is: wat is er nog echt? Durf jezelf te bevragen, mogelijk komt er een antwoord uit onverwachte hoek. Want wat betekent vrije wil in een wereld waarin grenzen zijn vastgesteld, maar waarbinnen verder alles mogelijk is?'

Spinns keek glimlachend omhoog en gaf een kort knikje, waarop de lichten doofden. Het was opnieuw aardedonker en doodstil in de zaal, iedereen leek zijn adem in te houden in gespannen afwachting op wat komen ging.

'Wees altijd voorbereid op hetgeen je niet verwacht.'

Alma hoorde Spinns' stem nu plotseling van heel dichtbij.

'Jullie zijn allemaal bijzonder. Maar onder jullie zijn er die anders zijn. Die extra ervaringen met zich meebrengen, ook al zijn ze zich hier zelf niet altijd van bewust. Ik wil dat je kijkt naar je rechterarm. Allemaal! Kijk naar je arm!' Alma deed wat haar werd opgedragen.

'Als je daar iets ziet, ga dan staan. Alleen als er wat te zien is op je arm, dan ga je nu staan!' Spinns klonk opgewonden.

Alma zag tot haar verbazing op haar rechteronderarm een felgroen vierkantje oplichten. Ze werd van meerdere kanten aangetikt en ze stond vertwijfeld op. De zaal was nog steeds aardedonker op het lichte schijnsel van drie kleine groene vierkantjes na. De lampen sprongen aan, het duurde even voordat haar ogen weer aan het licht gewend waren. Na een tijdje keek Alma om zich heen. Ze zag honderden mensen haar aanstaren, waardoor ze zich opgelaten en ongemakkelijk voelde. Ze keek rond, er waren toch nog andere groene lichtjes geweest?

Een paar rijen voor haar stond een knap meisje met donkerbruin haar, Alma kende haar niet. Maar haar blik bleef hangen bij de jongen. Het was Daan. Ze zag hem ook vragend om zich heen kijken, tot zijn blik de hare vond. Alma stond als aan de grond genageld. Wat had dit allemaal te betekenen?

Uit het niets voelde ze een hand op haar linkerschouder en Alma draaide geschrokken haar hoofd. Het was Spinns die naast haar stond en hij keek haar met zijn blauwe ogen over zijn kleine ronde brilletje strak aan.

'Hallo, Alma. Goed je weer te zien,' fluisterde hij, haast onhoorbaar. 'Je hebt al een keer laten zien waar je allemaal toe in staat bent. Ben je klaar voor een nieuwe ronde?'

'Eeuwig schaak' *van Madelon Beusink (252 pagina's, 21,95) is een uitgave van Uitgeverij Blauwburgwal en is overal te koop en te bestellen, onder meer in* ***de winkel van Wynia's Week****. ISBN 978 94 93340 13 8.*

Het jaar 2034. In een wereld waar ieders stap zichtbaar is,
ontwaakt een verborgen strijd om ware vrijheid.
EEUWIG
SCHAAK
roman
Madelon Beusink
BLAUWBURGWAL